

Sygn. akt I C 774/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) (...) z siedzibą w W. w pozwie złożonym przeciwko Ł. S. domagał się zasądzenia kwoty 1.663,05 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na podstawie Porozumienia nr 6 z dnia 20 kwietnia 2017 roku do Umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 24 lutego 2017 roku zawartej z (...) S.A. Na podstawie tej umowy powód uzyskał wierzytelność, której podstawą była umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla konta klienta o numerze 1. (...) przypisanego pozwanemu. Powód twierdził, że na skutek zawartej umowy przelewu wierzytelności nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego w kwocie 1.663,05 złotych, na którą składały się: kwota 1.016,83 złotych tytułem niezapłaconych dokumentów księgowych, kwota 542,41 złotych tytułem niezapłaconych not obciążeniowych wystawionych na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz kwota 103,81 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie oraz wystawionych przez wierzyciela pierwotnego not odsetkowych.

Pozwany Ł. S. zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawił się na rozprawę, nie usprawiedliwił swojej nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 lutego 2017 roku (...) z siedzibą w W. zawarł z (...) S.A. (zwanym dalej (...)) umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności. W wykonaniu umowy Cedent zobowiązał się przekazywać cyklicznie raz w miesiącu pakiet wierzytelności obejmujących wierzytelności wobec klientów indywidualnych z rynku usług mobilnych i stacjonarnych. Następnie w dniu 20 kwietnia 2017 roku strony zawarły Porozumienie nr 6 do Umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności, przedmiotem którego były wierzytelności wskazane w pakiecie nr 06/04/2017/MM-CYKL/US/easyDEBT.

(dowód: umowa ramowa k. 9-10, Porozumienie z dn. 20.04.2017r. k. 10-10v.)

W dniu 5 stycznia 2017 roku powód sporządził zawiadomienie o cesji wierzytelności oraz wezwanie do spłaty zadłużenia adresowane do Ł. S..

(dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 5-6)

W dniu 7 września 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), w którym stwierdził, że dnia 20 kwietnia 2017 roku nabył od (...) S.A. wierzytelność wobec dłużnika Ł. S. wynikającą z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 1.663,05 złotych.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 4)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwany zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawiał się na termin rozprawy i nie wypowiedział się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia

pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 k.c.). Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) S.A. w W. w dniu 24 lutego 2017 roku umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności, a następnie Porozumienia nr 6 z dnia 20 kwietnia 2017 roku do ww. umowy. Jednakże skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że doszło do przelewu konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być nadto w sposób dostateczny oznaczona i udowodniona musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową. Strona powodowa nie przedkładając umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która miała być źródłem wierzytelności nabytej na podstawie umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności i późniejszego porozumienia z dnia 20 kwietnia 2017 roku uniemożliwiła nie tylko zweryfikowanie okoliczności, czy niniejsza umowa w ogóle została zawarta, na jakich warunkach została podpisana, lecz również okoliczności, czy jeśli istniała to czy jej postanowienia nie wykluczały cesji wierzytelności. Nadto powód nie przedstawił żadnych dokumentów księgowych, wskazujących na wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości jakiegokolwiek kontroli zakresu zobowiązania pozwanego.

Dowodu na okoliczność istnienia wymagalnego zobowiązania pozwanego nie może stanowić przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Wyciąg ten jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Jak wynika z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma

ograniczoną moc dowodową i w ocenie Sądu nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę twierdzenia strony powodowej nie uzasadniają żądania pozwu. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem, a wynikająca z umowy zawartej przez pozwanego z (...) S.A.. Dlatego też wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem na podstawie art. 6 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)